

21.10.2012
8/12 149
20. ROČNÍK

SBOROVÝ HLASATEL

ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ V PŘEROVĚ

Žalm 126,1 *Poutní píseň. Když Hospodin úděl Sijónu změnil, bylo nám jak ve snu. ² Tehdy naše ústa naplnil smích a náš jazyk plesal. Tehdy se říkalo mezi pronárodny: "Hospodin s nimi učinil velké věci." ³ Hospodin s námi učinil velké věci, radovali jsme se. ⁴ Hospodine, změň náš úděl, jako měníš potoky na jihu země! ⁵ Ti, kdo v slzách sejí, s plesáním budou sklízet. ⁶ S pláčem nyní chodí, kdo rozsévá, s plesáním však přijde, až ponese snopy.*

Milí přátelé v Kristu, je to jeden z mých nejoblíbenějších žalmů. Vyjadřuje totiž život člověka i společenství ve všech jeho barvách, v jeho odstínech. Naše dny totiž nejsou buď jen depresivně černé anebo naopak jen zářivě bílé. Náš život není jen šedý (což je barva, ke které nejčastěji přirovnáváme všednost, monotónnost našeho bytí). Proto se tento žalm také výborně hodí k podzimu – kdy nám i příroda svým důmyslným zbarvením připomíná, že ani my nežijeme pořád stejně, anebo jen v extrémech.

Izraelci vzpomínají na doby, kdy Bůh změnil jejich trpký úděl. Vyvedl je z Egypta. To bylo radosti, jásotu a smíchu! (viz Ex 15) Boží lid se tak radoval a veselil, že to vnímali i národy okolo nich.

Ale nic netrvá věčně. Ani radost z Božího vykoupení. I ta jednou ustane a občas se složitě obnovuje. Člověka se zmocní každodenní starosti, péče o druhé i o sebe. *Jak splatím hypotéku? Jak mám najít společnou řeč s příbuznými? Jak se vyrovnám s arogancí mého šéfa? Uzdravím se ještě?* A právě uprostřed takovýchto (a mnohých jiných) starostí volá Boží lid k nebesům: *Hospodine, změň náš úděl, jako měníš potoky na jihu země!* Ty nám pomoz, ty nás stále znovu vysvobozuj! Ale ne předně od těch problémů, nebo od druhých lidí – ale hlavně od našeho strachu, od našich starostí, které nás sevřely do kleští a znemožnily nám se pořádně nadechnout. Proto také celý žalm končí výhledem do budoucnosti. *Ti, kdo v slzách sejí, s plesáním budou sklízet.*

Je to v posledku výzva pro Boha, aby se nás zastal, aby náš pláč a nářek proměnil v plesání, které – když Bůh dá – je možné i uprostřed starostí. A jak na toto volání Bůh odpoví? To nevíme a pokorně to necháváme na něm.

Možná nám pomůže už dnes. Nebo zítra. Nebo za rok. Anebo si na tu pravou radost a plesání budeme muset počkat ještě déle – až do Božího království.

Milí bratři, milé sestry, přeji vám krásný podzim – plný barev, plný zapamatování-hodných prožitků – s druhými lidmi i s Bohem. A pokud ve vašem životě právě převažují temné odstíny, doufám, že Bůh opět prozáří vaše dny.

Petr Kulík

Děkovné bohoslužby

V neděli 30. září 2012 se konala v našem sboru děkovná bohoslužba. Chtěli jsme poděkovat všem, kteří se zasloužili o novou střešní krytinu budovy kostela. Přivítali jsme u nás zástupce města Přerova, Olomouckého kraje a Jeronymovy jednoty, bez jejichž finanční pomoci by nám brzy začalo kapat na hlavy.

Bohoslužba měla obvyklý řád a v krátké promluvě bratr farář pěkně vysvětlil, že chrám je místem modlitby, místem, které je otevřené pro každého a nabízí duchovní azyl těm, co o to stojí. Poděkoval postupně jednotlivým dárcům i členům sboru, kteří pamatovali svými příspěvky na stavbu už během celého roku. Primátor Přerova Jiří Lajtoch, náměstek hejtmána Radovan Rašák a představitel Jeronymovy jednoty Jiří Stehno dostali prostor na

krátké pozdravy – a shodli se na tom, že náš kostel je památka, která žije a podporu si zaslouží. Rádi jsme viděli bývalého faráře seniora Lubomíra Červenku, při jeho zamyšlení o potřebě rovné páteře některým cukaly koutky. Přemysl Dvorský zajímavě shrnul historii sboru, aby nám připomněl, že člověk zasévá a Bůh dává vzhůst. Že naše snažení je chvályhodné, Boží milost však sbor nese v každé době. Slavnostní chvíle v kostele výborně doplnil Martin Kordas hrou na varhany.

Po oficiální části z nás spadla nervozita a s chutí jsme poseděli u malého pohoštění v sále. Setkali jsme se radostně, s vědomím, že to máme za sebou a že nás v tom Pán (jako vždy) nenechal. Já osobně jsem měla pocit, že sbor něco tak velkého jako rekonstrukci střechy nemůže zvládnout a hle – zvládl. Díky nasazení členů, díky spolehlivé firmě, díky pomoci vlivných. Máme dluh jen 90 000Kč v penězích a dluh vůči svému okolí – přijďte, náš chrám je místem modlitby a přístavem pro všechny, kteří potřebují povzbudit. Přijďte se schovat pod naši novou střechu!

Šárka Zacpalová

Milí přátelé, v září u nás sloužila s. f. Monika Vdovíková ze Spišské Nové Vsi. Líbilo se Vám nejen její kázání, ale také modlitby. Proto Vám překládáme její přímluvnou modlitbu.

Nakloň, Bože, ku nám svojho ucha,
v súžení keď k Tebe voláme,
a nauč nás veriť, Ťa poslúchať,
v šľapajách ísť Tvojich oddane.

V navštívení a či prostred bôľu
nedaj klesať, zúfať nadmieru.
Uč nás hľadať, plniť Tvoju vôľu,
k Tvojmu slovu vždy mať dôveru.

A čo naložíš nám znášať v biedach,
trpezlivo nech to nesieme.
Verní Tvoji predsa dobre vedía,
že nás k sebe pojmeš zo země.

Pamätať však daj na ostatných

bratov, sestry, blízkých, neznámych.
Na zúfalých, chorých, na nešťastných,
v krížoch rôznych, pomáhať im z nich.

Pamätať i na to, Pane, stále,
že si na svet prišiel, preto žil,
aby zmĺkli všetky strasti, žiale
v sláve, čo si verným pripravil.
Amen.

Zamyšlení nad knihou

JERRY SITTSEK – KDYŽ NEBE MLČÍ (a Bůh neodpovídá na naše modlitby)

Celá knížka je úvahou o modlitbě, o tom, proč Bůh někdy nevyslyší naše modlitby. Spisovatel nemá na mysli ty modlitby, které vypouštíme z úst, když jsme bezprostředně v úzkých. Má na mysli ty modlitby, ve kterých se ozývají naše upřímné a třeba opakované prosby o pomoc.

Modlíme se, protože věříme v Boha, prosíme o uzdravení, vedení, ochranu, moudrost, - ale Bůh nám někdy nedává, co potřebujeme. V takových chvílích se nám zdá, že je Bůh od nás nesmírně vzdálen a nechápeme, proč Bůh nám odmítá svou pomoc.

Podstatou opravdové, upřímné modlitby je naše zoufalé volání. Voláme o pomoc. Lidé Boha potřebují stále ke svému životu. Kdo v Boha věří, neumí si svůj život bez něho představit.

Autor uvádí ve své knížce mnoho příběhů lidí, které se opravdu staly, - že Bůh jejich modlitby nevyslyšel, - a jak tito lidé reagovali na nevyslyšenou modlitbu. Někdo smutně, někdo hněvivě, někoho to odradilo úplně ještě Boha o něco prosit, někdo se už dál přestal modlit.

Autor nabádá čtenáře, aby si přečetli Žalmy, které nám sdělují, že je třeba se k Bohu obracet stále a vykřičet své zoufalství, prodebatovat s Bohem své problémy, třeba ho i obvinít, proč nepomůže. Nejpřekvapivější a nejdojemnější je svědectví pisatele Žalmu 22, toho žalmu, kdy Ježíš ve chvíli, kdy umíral na kříži, - projevuje své zoufalství, rozhořčení a obvinění: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ Cítí se zcela zavržený. Ale přesto nakonec vyznává, že věří právě v toho Boha, kterého obviňuje. V modlitbě se k Bohu obrací, a přesto, že se zlobí, zjišťuje, že nikdo jiný mu nemůže pomoci, než Bůh, který mu dá naději.

Žalmista věří, že Bůh jeho prosbu vyslyší. Ví, že všechna naše trápení vedou k nějakému řešení. Bez boje není příměří.

Žalmy nám pomáhají setrvat v Boží náručí. I když se zlobíme, viníme Boha – to vše formou naší modlitby – žalmy předpokládají, že Bůh je dostatečně silný, mocný a milosrdný, aby dokázal naše emoce zastavit, aby nepáchaly žádnou škodu.

Bůh přijímá naše stížnosti, ale co s nevyslyšenou modlitbou? Nevyslyšená modlitba může být pro nás někdy i darem od Boha, protože se třeba někdy modlíme za věci, které nejsou pro nás dobré, nebo jsou pro samotného Boha nepřijatelné.

Někdy se dva znepřátelení lidé, nebo tábory modlí o totéž. O vítězství, pomoc, ale Bůh takové modlitby nevyšly, protože je jednak nestranný, a jednak k tomu má své vlastní důvody, protože ví, že modlitba jednoho může druhému ublížit.

Nevyslyšená modlitba nás chrání. Zraňuje nás, ale prohlubuje náš vnitřní život, proměňuje.

Modlitba vyžaduje víru. Ale víru, která neobrací pozornost na sebe, ale věří v Boha.

V modlitbě je třeba být vytrvalý, bez ohledu na to, jestli nás Bůh vyslechne, nebo ne.

Někdy je nevyslyšená modlitba úžasný Boží dar!

Dagmar Sottnerová

Sjezd (nejen) evangelické mládeže 2012 (Šumperk, 27.-30.9.2012)

Tento rok jsem se poprvé zúčastnil „sjezdu (nejen) evangelické mládeže“. Ústředním tématem tohoto sjezdu byl „čas a jeho naplnění“. Na toto téma se konalo několik více či méně zajímavých přednášek.

Mě osobně zaujala přednáška vojenského kaplana, naštěstí mě více zaujala schopným přednášejícím než obsahem přednesu.

I přes počáteční drobné zmatky byla organizovanost velmi dobrá a tak jsme se mohli spolehnout na hladký průběh celé akce.

Kromě přednášek k hlavnímu tématu se mi líbila i přednáška-„Zabijáci času“, jenž poučovala o bezpečnosti internetu a slevových karet.

Sjezd mládeže je na rozdíl od LST (letní seniorátní týden) mnohem volnější a tak jsme měli mnoho možností objevovat kouzlo města Šumperka.

Pokud jsme zrovna nebyli na nějaké přednášce nebo v Bille, mohli jsme jít na nějakou „dílnu“ jako třeba procházku s původcem po Šumperku nebo na polský film s anglickými titulky (zážitek zaručen).

Ubytování jsme byli v jedné šumperské škole a stravovali se v jídelně přes ulici od školy.

Šimon Zaccpal

Vzpomínka

Miluška byla dcera našich známých. Měla sestru Věrku, která kamarádila s mojí velkou sestrou Danou. Dana, Věrka a Miluška byly dospívající děvčata, o hezkých pár let starší než já, která jsem tehdy ještě nechodila do školy. Občas se Věrka vypravila navštívit Danu k nám domů a Miluška přišla s ní. Byla to útlá, pobledlá dívka, povahově z těch vzácných lidí, kteří nedovedou zarmoutit ani ublížit. Tahle moje velká kamarádka se dokázala přizpůsobit mému věku a pohrát si se mnou. Dostávala jen skromné kapesné, ale zato měla velké a laskavé srdce, které i z mála dovedlo rozdávat. Snad nikdy nepřišla bez drobného dárečku. Ať už to bylo malinké barevné autíčko z plastu, které se vešlo do dlaně, kaučuková panenka za korunu, anebo lízátko za pár haléřů. Měla jsem vždycky radost z dárku, ale ještě větší z Milušky, která si se mnou hrála a povídala.

Vzpomínám si, jak jednou naše mamka musela odjet na třídní rodičovskou schůzku do vzdáleného města, kam nastoupila moje starší sestra do učení. Protože nebyl nikdo spolehlivý, kdo by si mě vzal na starost, domluvila se s maminkou Milušky, aby mě Miluška pohlídala. Moc jsem se na to těšila a ten den jsme si spolu opravdu užily. Nejdříve jsme byly u nás, potom mě ona vzala k nim domů a ukazovala mi různé své věci. Bylo nám spolu hezky a veselo, jakoby toho dne sluníčko svítilo jasněji.

Když jsem trochu povyroستla, to už jsem začala chodit do druhé třídy, stala se zlá věc. Jednou přišel otec domů z města a přinesl zprávu: „Miluška je mrtvá“. Nemohli jsme tomu uvěřit. Za několik dní nato se konal pohřeb. Šly jsme na smuteční shromáždění s matkou a sestrou a nesly krásně uvázanou kytičku bílých a růžových karafiátů, jediné, co jsme jí mohly dát na rozloučenou. Obřadní síň byla plná lidí, v popředí bílá rakev, ozdobně převázaná širokou bílou stuhou z monofilu. Vůně květin, plačící příbuzní, soucitní známí. Byl to první pohřeb, kterého jsem se v životě zúčastnila a nechápala jsem, že tu milou, usměvavou kamarádku už nikdy nevidím. Jak jenom mohla tak náhle odejít?

Později jsme se dozvěděli, co se stalo. Miluška, které v té době bylo nějakých 15-16 let, prožívala svoji první lásku. Odpoledne šla na schůzku se svým chlapcem a zdržela se déle, než měla od rodičů dovoleno. Dům, kde rodina bydlela, stál v objektu, kde kromě nájemních bytů byly různé dílny a kanceláře. Proto se dvůr každý večer v určitou hodinu zamykal. Vrátný zavřel velká vrata a pokud chtěl někdo dovnitř, musel zazvonit. Miluška nechtěla, aby se o jejím pozdním příchodu vědělo a tak se rozhodla potají přelézt vysokou bránu. Bohužel však při tom upadla z výšky na dlažbu a zranila se na hlavě. Po pádu vstala, došla domů a nikomu nic neřekla. Se svojí sestrou pak večer ležely na gauči a sledovaly v televizi krasobruslení. Věrka na sestru mluvila a komentovala tance na ledě, ale Miluška neodpovídala, byla zticha a zdálo se, že únavou usnula. Když po skončení sportovního přenosu zjistili, že je k neprobuzení, bylo už pozdě. Zemřela na krvácení do mozku.

Tahle vzpomínka je pro mne v tomto čase připomenutím toho, jak křehký je náš život na tomto světě, kde nikdo z nás neví dne ani hodiny. Snažme se alespoň občas zastavit v kolotoči všedních dnů a uvědomit si, na čem doopravdy záleží. Že to, co se zdá dnes tak samozřejmé a důležité, zítra může být úplně jinak. A kromě vzpomínek na naše blízké zesnulé si v těchto dnech uvědomme každý sám pro sebe nadčasovou moudrost slov Kazatele 12,6-7:

Pamatuj na svého Stvořitele, než se přetrhne stříbrný provaz a rozbije se mísa zlatá a džbán se roztrhne nad zřídlem a kolo u studny se zláme. A prach se vrátí do země, kde byl, a duch se vrátí k Bohu, který jej dal.

Karla Došková

Evropankou v Číně

Gn 11.¹ Celá země byla jednotná v řeči i v čínech. ²Když táhli na východ, našli v zemi Šineáru plán a usadili se tam. ³Tu si řekli vespolek: "Nuže, nadělejme cihel a důkladně je vypalme." Cihly měli místo kamene a asfalt místo hlíny. ⁴Nato řekli: "Nuže, vybudujme si město a věž, jejíž vrchol bude v nebi. Tak si učiníme jméno a nebudeme rozptýleni po celé zemi." ⁵I sestoupil Hospodin, aby zhlédl město i věž, které synové lidští budovali. ⁶Hospodin totiž řekl: "Hle, jsou jeden lid a všichni mají jednu řeč. A toto je teprve začátek jejich díla. Pak nebudou chtít ustoupit od ničeho, co si usmyslí provést. ⁷Nuže, sestoupíme a zmateme jim tam řeč, aby si navzájem nerozuměli."

Přesně tyto verše z bible mi prolétly hlavou, když jsem stála na rušné ulici v Tonglingu před velkým obchodním domem, kde nápis „BABYLON“ bylo to jediné, co bylo uvedeno v jiných než čínských znacích. Jak výstižné, tedy alespoň pro popsání mé situace v tomto městě z provincie Anhui.

Ale pojďme pěkně od začátku. Díky mému zaměstnavateli jsem mohla během letošního léta po dobu 14 dní pracovat v Číně - v zemi, která je stále mj. i z vízových důvodů pro většinu Čechů nedostupná. Přes devět hodin letu z Vídně do Pekingu a další tři hodiny jihovýchodním směrem vnitrostátní linkou do Nanjingu (jedno z nejbližších letišť u Tonglingu) byly pro mne nad očekávání dobře snesitelné. Horší to už bylo s šestihodinovým časovým posunem, se kterým jsem se zcela vyrovnala asi až po pěti dnech. Když jsem odjížděla z Česka, byla příjemná letní teplota něco pod 30 °C, při výstupu z letiště v Nanjingu jsem ale myslela, že obloha náhle spadla na zem. Tak obrovské horko (45 °C) a snad 80% vlhkost vzduchu jsem ještě nezažila. Než jsem však stačila omdlít, už jsme seděli v autě našeho čínského partnera, kde mne klimatizace přivedla zpět do reality. Mimo chodem v Číně zcela zapomeňte na evropské doporučení mít klimatizaci nastavenou jen o pět - sedm stupňů níže než je okolní teplota; tam se „jede“ na minimum teploty, jakou klimatizace umožňuje a nikdo se nad tím nepozastavuje. Už cesta do Tonglingu byla velmi zajímavá. Rýžová políčka (prý nejen plná rýže a vody, ale také hlodavců a jejich predátorů- hadů) kolorovala silnice a byla alespoň vizuálním osvěžením vyprahlé zemi. A města? Davy lidí, chaos na silnicích, kde se mezi vesměs nablýska-

nými drahými auty motají polorozpadlé vozíky až neuvěř-

řitelně naplněné, do toho motoroky, kola a lidé. Troubí každý, kdo může (jak jsem později pochopila, troubení tam má svá pravidla), semaforey jsou respektovány jen občas a technický stav vozidel nebo nějaké helmy pro motocyklisty nikdo neřeší. Vidět na dvousedadlové motorce tři lidi je zcela normální a z toho ještě žena sedí bokem- oběma nohama na jednu stranu. Kupodivu ale nehody jsou zcela výjimečné, řidiči jsou za volantem velmi klidní a ukazování vulgárních gest snad ani neznají. Číňané jsou zvyklí žít na ulici a tak tam můžete vidět a nafotit řadu kuriózních situací.

Karbaníky, cvičení tchaj-ři, zpěvácký sbor, muzikanty, prostě cokoliv. Lidé se chovají vlídně a přátelsky. I když v daném městě prakticky nikdo neuměl ani slovo anglicky (kromě pár lidí ve firmě, ve které jsem pracovala), snažili se mi pomoci, což přinášelo vtipné situace, pokud jsem tedy nepotřebovala opravdu něco nutně. Další pro mne překvapivá skutečnost byla obrovská bezpečnost v ulicích Tonglingu a to i v noci. Nikdo mne neobtěžoval (což pro mne jako snad jedinou bělošku v celém 750 tisícovém městě bylo až neuvěřitelné). Lidé se usmívali, někteří volali „hi“ a hlavně děti na mne obdivně vzhlížely a snažily se dostat do mé blízkosti. Protože mi však anglicky naprosto nic nerozuměly, pohládila jsem je alespoň po vláskách a ony pak radostně zase utíkaly k rodičům. Sídliště, na kterém jsme bydleli, mělo hlídané všechny vstupní brány (do kterých po 22. hodině byl omezen vjezd vozidel) a po setmění hlídači procházeli s baterkami jednotlivé ulice a kontrolovali dodržování klidu a pořádku. Výsledkem byl noční klid bez opilců a vandalů - jaký protiklad proti našim městům! A jak vypadal náš byt? Zcela normálně, až na pancéřové vstupní dveře, klimatizaci v každé místnosti a mříže na balkónech („sichr“ je asi „sichr“, hlavně když se jedná o byt pro cizince). Možná jako jediný byt široko daleko měl klasický záchod (ne tureckým), další takový jsem v Číně viděla až v Pekingu. Byl vybaven i pračkou, ale co mi to pomohlo, když všechny nápisy včetně čísel byly v čínských znacích, takže nebyť zkušeného kolegy, prala bych vše v ruce (tedy pokud bych alespoň pochopila, který z sáčků v koupelně obsahuje prací prášek). A jaké bylo jídlo?

Nemohu si stěžovat. Mám ráda maso a zeleninu a nejsem

v jídle konzervativní, takže pro mne to byl ráj. Až na ty hůlky, se kterými se prostě rychle nenajíte. Oceňuji čínský zvyk stolovat u kulatých stolů, kde vrchní skleněná deska je otočná a lidé si ji otáčejí a nabírají si podle toho, na co mají chuť. Základ pokrmů tvořila různá kuřecí, rybí a jiná masa upravená se zeleninou nebo semínky v různých zejména sójových omáčkách a dále sója a výrobky z ní na mnoho způsobů. Pokud čekáte přílohu, tak ta se podávala vždy až na konec večeře a samozřejmě správně tušíte, že to byla rýže. Číňané milují společné večeře, které jsou společenskou záležitostí. Nezkoušený Evropan si u nich ale moc neužije, protože pokud se naučí zápat s hůlkami a jídlo mu přestane padat na stůl, zase se pořádně nenapije. Jak to? Protože je tradicí před každým pozvednutím číše ke rtům pronést přípitek, kdy vámi vybraného člověka musíte nejprve oslovit jménem, přednést přípitek, to vše za zvláštního sledu vstávání, sedání, uklánění a téměř vzájemného dotýkání se rukou.

Napít se bez tohoto postupu je považováno za společenské faux pas. No a jistě si dovedete představit, když je například deset spolustolovníků, kolikrát se tato ceremonie během večeře v různých kombinacích opakuje. Než se do toho dostanete (včetně splnění předpokladu, že si zapamatujete čínská jména a umíte je vyslovit), je konec večeře. Ta má totiž svoje časové omezení - se vším všudy za hodinku a půl je konec.

Tolik alespoň zčásti o mých čínských peripetiích. Děkuji našemu Pánu, že jsem se mohla v pořádku vrátit a že

jsem vám mohla sdělit své poznatky. Budu se těšit na případné pokračování v některém z dalších čísel SH.

Eva Jehlářová

Zápis z jednání staršovstva dne 9.10.2012

Zápis z jednání staršovstva dne 9.10.2012

Přítomni: br.: farář Petr Kulík, Došek, Elšík, Skalický, Dvorský

sestry: Zacpalová, Stoklásková, Čermáková

Za náhradníky: sestra Orsavová, br. Žížka

Omluveni: sestra Jehlářová

I. část schůze staršovstva za přítomnosti br. faráře Petra Kulíka

Informace br. faráře:

- Noc kostelů 2013 se bude tentokrát konat pod záštitou Statutárního města Přerov

program musí být sestaven do konce měsíce ledna 2013
- bratr Přemysl Dvorský provedl vyúčtování celé rekonstrukce střechy. Následně bylo

doručené na Krajský úřad v Olomouci

- bratr Lukáš Havrda se stal novým správcem sborových www stránek

Zpráva účetního (stav na účtech)

- spořicí účet 20 923,- Kč (30.9. 2012)

- běžný účet 51 057,- Kč (8.10. 2012)

Zbývá uhradit – seniorátní repartice 7 430,- Kč

- personální fond uhrazeno 10 000,- Kč

zbývá uhradit 67 000,- Kč

Půjčka od JJ 90 000,- Kč

Sbírka pro diakonii činila 1 700,- Kč (3.6. 2012)

Staršovstvo sboru vyjadřuje vůli, vrátit půjčku JJ v co nejkratší době (90 000,- Kč).

II. část schůze staršovstva - za přítomnosti br. faráře Pavla Janošíka

Obsahem druhé části jednání staršovstva (bez přítomnosti br. faráře Kulíka) bylo projednání a případné odsouhlasení obsahu Povolávací listiny faráře br. Pavla Janošíka, který má nastoupit na místo faráře přerovského sboru od 1.9. 2013.

Po přivítání posloužila úvodní pobožností sestra Šárka Zacpalová. Zdrojem úvahy byla kniha Maxe Kašparů „O radostech lidské duše“.

Modlitba kurátora, s. Zacpalové

- Bratr kurátor Vl. Došek se ujal vedení druhé části jednání. Přečtena náplň jednotlivých bodů Povolávací listiny:

- Náplň sborové práce - bez připomínek

- Pastorační péče - bez připomínek

- Staršovstvo sboru - bez připomínek

- Administrativa - souhlas

- Možnost potřeby práce v okolí sboru - bez námitek

- Ekumena - bez námitek

- Vzdělávání, podpora sboru, volné dny, odpočinek, zahraniční studium - p ř i p o m í n k a

jako dny volna neurčovat PO, SO, ale uvádět bez bližšího určení „ dva dny

v týdnu“. Jinak souhlas.

- Bohoslužebná specifika sboru - upravit úřední hodiny (obecně),
- dále upravit text na ...návštěvy zajišťuje kazatel rovnoměrně se staršovstvem a členy sboru, doplnit ... spolupracuje při tvorbě www stránek.

- Ujednání

Pokud budou po nástupu br. faráře Janošíka do služby v Přerově další nové skutečnosti, například služba v nemocnici, věznici atd., bude třeba sepsat dodatek k Povolávací listině.

POVOLACÍ LISTINA bude v plném znění doložena jako součást zápisu.

SMLOUVA O NÁJMU : staršovstvo přerovského sboru navrhlo hradit ze strany faráře

měsíčně :

za nájem 1000,- Kč

za energie 2000,- Kč

Bratr farář Janošík informoval staršovstvo o částkách za nájem a energie, které hradí na svém současném sboru. Jsou nižší.

Staršovstvo zdůvodnilo výši navrhovaných měsíčních plateb – přerovský sbor bude faráři hradit - internet, mobilní sborový telefon, základní nabídku kabelové televize (což si na současném sboru hradí farář sám). Tím se platby srovnají.

Závěr - br. farář Pavel Janošík s navrhovanou měsíční částkou 1000,- Kč za nájem a 2000,- Kč za energie s o h l a s í .

- Vybavení kanceláře – presbyterny - bez připomínek

- Ujednání o údržbě sborových budov a údržbě okolí budov - bez připomínek

- Ujednání o poskytování cestovních náhrad - bez připomínek

Staršovstvo přepracovanou Povolávací listinu (novou verzi) zašle br. faráři Janošíkovi nejpozději do 20.10.2012.

Staršovstvo bylo ukončeno společnou modlitbou Páně.

Zapsala : Dagmar Čermáková

Milí přátelé v Kristu, I PŘESTO, ŽE JSME JIŽ DOKONČILI REKONSTRUKCI STŘECHY NAŠEHO KOSTELA, NADÁLE MŮŽEME / MUSÍME PŘÍSPÍVAT, ABYCHOM MOHLI SPLÁCET PŮJČKY S REKONSTRUKCÍ SPOJENÉ. Svě finanční příspěvky můžete dávat s. polkladnici **Evě Jehlářové**, anebo můžete přispívat přímo na sborový účet **1882017369/0800**. Variabilní symbol: **2012**.

SBOROVÝ PROGRAM – ŘÍJEN - LISTOPAD 2012

Ne	21.10.	10.00 h	Bohoslužby v Přerově – Pavel Janošík
			<i>br. f. Kulík slouží v Javorníku n/V</i>

Út	23.10.	6.30 h	Ranní modlitební setkání
		15.00 h	Kroužek sester
		17.30 h	Biblická hodina
St	24.10.	10.00 h	<i>br. farář působí v nemocnici</i>
		18.00 h	Zkouška ADD Gospel
Pá	26.10.	17.30 h	Modlitební setkání
Ne	28.10.	8.30 h	Bohoslužby v Hranicích - zástup
		10.00 h	Bohoslužby v Přerově
			<i>mění se čas!!!</i>
			<i>bohoslužby už budou v sále!!!</i>
		13.30 h	Bohoslužby v Tovačově
Út	30.10.	6.30 h	Ranní modlitební setkání
		9.00 h	Setkání maminek
		15.00 h	Kroužek sester
		17.30 h	Biblická hodina
St	31.10.	10.00 h	<i>br. farář působí v nemocnici</i>
		18.00 h	Zkouška ADD Gospel
Pá	2.11.	17.30 h	Modlitební setkání
So	3.11.	9.00 h	Konvent MSS ČCE
Ne	4.11.	10.00 h	Bohoslužby v Přerově
		15.30 h	Ekumenická vzpomínka na zemřelé na přerovském hřbitově
Po	4.11. - 6.11.		Br.f. Kulík- teologický seminář - Praha
Út	6.11.	6.30 h	Ranní modlitební setkání
		9.00 h	Setkání maminek (na faře)
		15.00 h	Kroužek sester
		17.30 h	Biblická hodina - V. Došek
St	7.11.	18.00 h	Zkouška ADD Gospel
Pá	9.11.	17.30 h	Modlitební setkání
Ne	11.11.	10.00 h	Bohoslužby v Přerově + VP
Po	12.11.	9.00 h	Pastorálka v Olomouci
Út	13.11.	6.30 h	Ranní modlitební setkání
		9.00 h	Setkání maminek (na faře)
		15.00 h	Kroužek sester
		17.30 h	Biblická hodina - V. Došek
		19.00 h	Schůze staršovstva
St	14.11.	10.00 h	<i>br. farář působí v nemocnici</i>
		18.00 h	Zkouška ADD Gospel
Pá	16.11.	17.30 h	Modlitební setkání
So	17.11.	9.00 h	Ekumenické modlitby za společnost
			ŘKC kostel sv. Michala
Ne	18.11.	10.00 h	Bohoslužby v Přerově + posezení

Adresa: Farní sbor ČCE v Přerově, Č. Drahlovského 1, 750 02 Přerov; **Telefon:** 604 708 768; **E-mail:**

cce.prerov@gmail.com; **www:** cceprerov.estranky.cz

Číslo účtu: 1882017369/0800